

Divdesmit trešā diena: Lūgšanas cilvēks

Kas notiktu, ja Jāzeps eņģeļa vēstījumu uztvertu teoloģiskās kategorijās vien? Viņš prātotu, ka Dievs taču nevar piedzimt no vienkāršas sievietes, tādas kā Marija; vai visu uztvertu personiski – kas tad es esmu, lai spētu to visu paveikt; vai arī pārāk loģiski spriestu, par savu nespēku un bailēm; būtu atkarīgs no citu viedokļa un spriedelētu – ko cilvēki teiks vai ko par mani padomās? Vai Dievs varētu viņu iesaistīt pestīšanas vēstures norisēs?

Jāzeps pakļāvās vēstures gaitu noteicējam, jo bija kontemplantīvi noskaņots. Ebrejam lūgšana ir dzīves veida sastāvdaļa, viņa dienas mērvienība ir lūgšana rītā, dienas vidū un vakarā (sal. Ps 55, 18; Dan 6, 11). Izraēlietis ir pārliecināts par to, ka Dievam pienākas slava, tāpēc ir mācītāju noformulēti svētību teksti visiem dzīves gadījumiem un katram dienas brīdim.

Lūgšana nebija attiecināma vienīgi uz kulta darbībām vai izmantošanai vienīgi svētajās vietās, tā iedvesmoja un piešķīra mērķi visai ticīgā cilvēka dzīvei, to labi izsaka psalms: “Kungs vienmēr būs manu acu priekšā.” (Ps 16, 8) Tādā veidā vienotas ir debesis un zeme, lūgšana un darbs, darbība un kontemplācija.

Aizlūgumi un pielūgsmes veidoja ikdienas lūgšanas gramatiku, tā ietver sevī lūgšanu *Szema* un Sešu Svētību, daži skaitīja visas astoņpadsmit svētības. Tās veidoja dažādi uzsaukumi, kurus attiecināja uz Dievu ar mērķi saņemt piedošanu, dziedinājumu, piebilstot lūgumu par Mesijas drīzo pārnākšanu.

Pirmām kārtām izteica Dieva pielūgsmes vārdus: “Esi slavēts mūsu Kungs un Dievs, Ābrahama Dievs, Izāka un Jēkaba Dievs, debesu un zemes Radītājs, mūsu un mūsu tēvu Vairogs, mūsu Cerība visos laikos!”

Nobeigumā izteica lūgumu Kungam pēc svētības: “Dāvā Izraēlim, Tavai tautai, Tavai pilsētai un Tavam mantojumam savu mieru, dāvā svētību visiem sapulcinātiem Tavā priekšā!”

Katrs uztvēra sevi kā daļu no kopienas un jutās atbildīgs par tās vajadzībām. Līdz ar to lūgšanai nekad nepiemita privāts raksturs, tā vienmēr aptvēra visu Dieva tautu.

Visi darbi tika pabeigti piektdienas pēcpusdienā, lai nodrošinātu sagatavošanos sabata svinēšanai. Sabata vigīliju Jāzeps ar Jēzu svinēja sinagogā vakara liturģijā. Atgriežoties mājās, viņiem uz galda jau bija sagatavoti divi maizes klaipi un biķeris ar vīnu. Vakariņu laikā tika dziedāti psalmi un lasīti Toras fragmenti. Nākošajā dienā ģimene devās uz sinagogu, lai piedalītos svinīgajā sabata svinēšanā. Kulta darbības notika stāvot kājās un pret debesīm paceltām rokām.

Jēzus varēja būt aizgrābts šīs garīgās atmosfēras iespaidā – pirms nekā kļuva par pirmo Izraēļa tautas Mācītāju, viņš bija vecā Izraēļa uzticīgs Mācekļis.

Tēva pienākumos ietilpa ticības apliecinājuma tālāknodešana saviem bērniem jau no viņu agras bērnības. Filaktērijas jeb kastītes ar Toras citātiem tika piestiprinātas pierēi, plecām, bez tam tēvs vienmēr bija uzskatāms piemērs Dieva gribas

pieņemšanai – “vārdus, kurus es tev šodien pavēlu, iemācīsi saviem bērniem... piesiesi tos kā zīmi pie savas rokas, un lai tie ir kā rota starp tavām acīm” (At 6, 6-8).